

[Indenrigsministeren.]

ger, hvad der standsede Forslaget, er det imidlertid let at svare. De kan læse i Rigsdagstidende, hvor Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, den 20. September 1933 forsikrede Offentligheden om, at den trygt kunde stole paa, at Rigsdagen ikke gennemfører saa vidtgaende Forslag, som der her var Tale om.

Venstre taler nu om Regeringens vaklende Rentepolitik. Forslaget af September 1933 var ikke Udtryk for nogen Vaklen, men Udtryk for Fasthed; det manglede kun Rigsdagens Ja for at blive til Virkelighed, men det var Venstres udtalte Vilje, at denne Plan skulde standses. Til alle Tider vil det forekomme ufatteligt, at Varetagere af Landbrugets Interesser her valgte at gaa helt andre Interessers Ærinde.

Den samme bestemte Tendens til at sætte de snævraste Grænser for Konverteringspolitikken, som det ærede Medlem Hr. Krag gav Udtryk for i September 1933, genfinder vi, da Regeringen af Venstres Modstand er tvunget over i den mindre omfattende frivillige Konvertering i November 1933. Det ærede Medlem Hr. Krag udtalte den 10. November 1933 her i Tinget, at han meget stærkt maa understrege, at denne frivillige Konvertering er Udtryk for, hvor langt det i det hele taget er muligt at naa ad Konverteringens Vej.

Det næste afgørende Tidspunkt i Konverteringssagens Behandling er, da Regeringen den 27. Juni 1934 forelægger sin Gældssaneringsplan udarbejdet fuldstændig efter Retningslinier, som det sagkyndige Gældssaneringsudvalg havde angivet.

Nu spørger jeg her i Dag: Var Regeringen ikke berettiget til at vente, at naar dette Udvalg var nedsat efter Aftale med Venstre, bestaaende af Mænd godkendt af Venstre, af Mænd, der politisk ikke staaar Regeringen nær, kunde Forslag, udarbejdet af dette Udvalg, i sine Hovedtræk gennemføres her i Rigsdagen?

Jo, vi var saa berettiget til at tro dette, at vi, inden Forslaget blev fremsat her i Tinget, i Tillid til dets Bærekraft havde de fornødne Aftaler med Nationalbanken og gennem den med andre Pengeinstitutter, saa et Konsortium til Overtagelse af Konverteringens Risiko var sikret og Konverteringens Gennemførelse dermed givet. Jeg spørger nu: Var dette Forslag Udtryk for en vaklende Politik? Nej, for anden Gang stod vi med et fast opbygget Forslag, hvor der kun manglede Rigsdagens Ja, for at Konverteringen for Landbruget havde været en Kendsgerning.

Forstander Overgaard, Ladelund, havde Ret, da han for nogle faa Dage siden ved et Landbrugsmøde udtalte, at der har været to Situationer, hvor det var muligt at gennemføre en Rentelettelse, i 1933 og i Sommeren 1934, hvor man, som Forstanderen fra Ladelund siger, politisk burde have fundet hinanden. Men i Stedet for en hastig Gennemførelse, saaledes som netop en Konvertering kræver det, fulgte 3 Maaneders Tovtrækkeri, hvor man for hver Uge, der gik, tyndsled Muligheden for at opretholde den gunstige Atmosfære omkring Konverteringen, som netop er saa vigtig. Det var ikke uden Berettigelse, jeg den 6. September i Fjor i Landstinget, forinden Tinget stemte Regeringens Forslag ned, udtalte følgende:

„Jeg har over for Landstingets Udvalg meget indtrængende redegjort for den Fare, der er for, at man forpasser Tiden i denne Sag, og jeg kan nu ikke gøre andet end her offentlig at understrege: Forpas nu ikke Tiden! De to Oppositionspartier maa gøre sig det Ansvar klart, som de netop i denne Henseende paatager sig.“

Jeg kommer saa til den sidste Fase i Konverteringssagen, nemlig Fremsættelsen og Behandlingen af det store Konverteringsforslag den 6. November i Fjor. Der er her et Spørgsmaal, det er værd et Øjeblik at dvæle ved, fordi det er drøftet en Del i den sidste Maanedes Tid, nemlig det Spørgsmaal, om det i det hele taget var forsvarligt at fremsætte en saa omfattende Konverteringsplan. Se, da Landstinget i September havde nedstemt Sommerens Forslag, maatte det selvfølgelig overvejes, om Mulighederne for en stor Konvertering fortsat maatte antages at være til Stede. Det kan nu her først siges, at Virkningerne paa Obligationsmarkedet af Sommerforslagets Stranding var ikke saadanne, at der deri laa noget foruroligende. Og jeg tror i det hele taget, at alle de, jeg kunde fristes til at sige Vigtigpetere, der i den sidste Maanedes Tid har udfoldet sig i Pressen og slaaet Kors for sig over for den fantastiske Plan, som denne Konverteringsplan nu kaldes, skulde give sig Stunder til at tænke sig lidt tilbage, til det Tidspunkt, da dette Forslag fremsattes. De vil da bl. a. ogsaa opdage den tilbagetrukne Stilling, de selv indtog over for Problemet.

Jeg skal da minde om, hvad Baggrunden for dette Forslags Fremsættelse den 6. November var. Den var for det første dette, at Gældssaneringsudvalget kun faa Maaneder i Forvejen havde udtalt, at der med alle til Raadighed staaende Midler maatte gennemføres en almindelig Kon-